בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20434-04-21 שובל ניהול והשקעות בע"מ נ' קסטוריאנו

לפני כבוד השופט עדי הדר

התובעת: **שובל ניהול והשקעות בע"מ**

נגד

הנתבע: **רפי קסטוריאנו**

פסק דין

לפני ביהמ"ש תביעה שטרית שהגישה משכירה נגד שוכר בגין חוב נטען על פי הסכם השכירות.

כתב התביעה

1. התובעת הגישה ביום 19.11.20 בקשה לביצוע שטר חוב ברשות האכיפה על סך של 412,679 ₪.

ההתנגדות

2. הנתבע הגיש ביום 4.21 התנגדות לביצוע השטר.

הדיון הראשון

3. ביום 12.7.21 התקיים הדיון הראשון. ביהמ"ש נתן לנתבע, באותה עת, מבקש, רשות להתגונן.

הגשת ראיות

4. ביהמ"ש קבע ביום 7.10.21 כי מוצו הליכים מקדמיים ונתן צו להגשת ראיות. התובעת הגישה ראיותיה, לאחר שקיבלה וביקשה שתי ארכות, ביום 21.11.21. הנתבע לא הגיש תצהירים נוספים ולכן נותר התצהיר שתמך בהתנגדותו.

הדיון השני והשלישי

5. הדיון השני התקיים ביום 30.1.22. ביהמ"ש קבע מועד לשמיעת הראיות, סדר נחקרים וקצב זמני חקירה. הדיון השני התקיים היום, 16.3.22, ובו נחקרו העד מטעם התובעת מר צחי לאטי (להלן: "**צחי**") והנתבע. בתום החקירות, הצדדים סיכמו בעל פה.

דיון והכרעה

6. על ביהמ"ש לקבוע האם יש לדחות התביעה השטרית במלואה או בחלקה עקב סיכול ההסכם בעטיו של מעצר הנתבע, או עקב סיכול האפשרות להעמיד שוכר חלופי, או עקב אי הקטנת נזק ע"י השכרת הנכס לאחר, ועקב התנהגות בחוסר תום לב של התובעת. להלן דיון בטענות הנתבע:

הטענה לסיכול החוזה

7. הנתבע טען בהתנגדות כי עבד כשכיר בחברת אורטוס בנייה בע"מ (להלן: "**השוכרת**") אשר בעל השליטה והדירקטור היחיד בה הינו יעקב קסטוריאנו – אחיו של הנתבע. ביום 20.8.17, השוכרת חתמה עם התובעת על הסכם שכירות בלתי מוגנת לשכירת שטח משרדים הידוע כיחידה מס' 17 הנמצא במגדל המשרדים בקומה ה- 31 בפרויקט משרדים ברחוב אריאל שרון בעיר גבעתיים (להלן: "**ההסכם**").

8. הנתבע טען שבהסכם נקבע כי תקופת השכירות תהיה בת 24 חודשים ותחל ביום 1.9.17 וסיומה יהא ביום 31.8.19, כן נקבע כי דמי השכירות בשנת השכירות הראשונה יועמדו על סך של 20,000 ₪ בתוספת מע"מ והחל מהשנה השנייה יועמדו דמי השכירות על סך של 22,300 ₪ בתוספת מע"מ.

9. עוד טען, שהשוכרת והוא כערב חתמו על הסכם השכירות מבלי שהיו מיוצגים על ידי עורך דין ומבלי שניתנה להם האפשרות לעשות כן, וזאת להבדיל מהתובעת אשר הייתה מיוצגת על ידי בא כוחה אשר לא טרח להסביר לו את מהות חתימתו על שטר החוב שהוגש ללשכת ההוצאה לפועל.

10. עוד טען, שבהתאם לסעיף 17.2 להסכם היה על התובעת להודיע לו על כוונתה לעשות שימוש בשטר החוב תוך 7 ימים ורק לאחר מכן הייתה רשאית לפעול לגביית השטר בלשכת ההוצל"פ – דבר שלטענתו לא נעשה על ידה כלל. עוד טען, שכל שקרה הינו כי ביום 16.1.18 הוא נעצר על ידי משטרת ישראל ונותר במעצר במשך תקופה ארוכה של 7 חודשים. עוד טען, שנוכח מעצרו ומעצר אחיו יעקב נקלעה השוכרת לקשיים כלכליים ועובדיה הפסיקו להגיע למקום עבודתם והמשרדים נותרו שוממים מבלי שנעשה בהם שימוש על ידי השוכרת ו/או מי מטעמה. עוד טען, שבעניינה של השוכרת ניתן צו פתיחת הליכים בביהמ"ש המחוזי והיא חדלה מכל פעילות ונכנסה להליכי פירוק.

11. עוד טען, כי לנוכח הנסיבות הללו ניתן לראות את ההסכם כהסכם שסוכל והתבטל מעיקרו, שכן במצב הדברים קיום ההסכם מבחינת השוכרת והערב הפכו לבלתי אפשריים ולו רק לנוכח העובדה כי לא יכלו לבצע כל שימוש בנכס למטרה לשמה הושכר.

12. להלן נוסח סעיף 18 לחוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה), תשל"א-1970

"(א)היתה הפרת החוזה תוצאה מנסיבות שהמפר, בעת כריתת החוזה, לא ידע ולא היה עליו לדעת עליהן או שלא ראה ולא היה עליו לראותן מראש, ולא יכול היה למנען, וקיום החוזה באותן נסיבות הוא בלתי אפשרי או שונה באופן יסודי ממה שהוסכם עליו בין הצדדים, לא תהיה ההפרה עילה לאכיפת החוזה שהופר או לפיצויים.

(ב)במקרים האמורים בסעיף קטן (א) רשאי בית המשפט, בין אם בוטל החוזה ובין אם לאו, לחייב כל צד להשיב לצד השני מה שקיבל על פי החוזה או, על פי בחירה כאמור בסעיף 9, לשלם לו את שוויו, ולחייב את המפר בשיפוי הנפגע על ההוצאות הסבירות שהוציא ועל ההתחייבויות שהתחייב בהן באופן סביר לשם קיום החוזה, והכל אם נראה לבית המשפט צודק לעשות כן בנסיבות הענין ובמידה שנראה לו."

13. ביהמ"ש קובע כי לעת הזאת, בטרם הסתיים ההליך הפלילי שתלוי ועומד נגד הנתבע, אין לקבוע כי מעצרו נופל לגדר התנאי כי לא ידע ולא היה עליו לדעת על האפשרות שייעצר, או שלא ראה ולא היה עליו לראות אפשרות זאת מראש, ולא יכול היה למנוע זאת מראש. אם הנתבע ביצע העברות המיוחסות לו, אזי היה עליו להביא בחשבון שייעצר. זאת, מבלי לקבוע כי אם יזוכה, די יהיה בכך כדי לקבוע אחרת. בשלב זה, כך נמסר היום בדיון לביהמ"ש, הוגש נגדו כתב אישום.

14. הפסיקה צמצמה האפשרות ליהנות מהפטור מעמידה בהתחייבות חוזית עקב הטענה לסיכול החוזה, לרבות לעניין הטענה לקיום מלחמה ובעת הנוכחית, לגבי פרוץ מגפה ולכן על אחת כמה וכמה, כאשר שוכר נעצר בהליך פלילי. ראו לעניין הגישה המצמצמת את ע"א 6328 / 97 **רגב נ' משרד הביטחון** (פורסם בנבו).

15. לכן, ביהמ"ש דוחה הטענה כי ההסכם סוכל בהתאם לסעיף 18 לחוק החוזים תרופות. ביהמ"ש מביא בחשבון שאם בעתיד יתברר שהנתבע נעצר לשווא, ממילא יתכן ותעמוד לו הזכות לשיפוי מהמדינה בגין נזקים שנגרמו לו עקב המעצר. אולם, אין הצדקה להשית על התובעת את האחריות להפרת ההסכם ע"י השוכרת והנתבע עקב הפסקת תשלום שכר הדירה.

האם התובעת תפסה חזקה בחודש ינואר ומנעה שיווק הנכס לשוכרים אחרים?

16. הנתבע טען בהתנגדות, כי הודיע כבר בחודש מרץ 2018 למנהל הכספים של התובעת, כי הוא חפץ לסיים את ההתקשרות בין הצדדים בדרכי נועם ולהביא שוכר חלופי שייכנס לנכס ולהסכם השכירות בנעלי השוכרת. עוד טען, כי השקיע מאמצים רבים במציאת השוכר חלופי, וכי התובעת מצד אחד הסכימה להביא שוכר חליפי, ומצד שני הכשילה מראש כל ניסיון להביא שוכר חליפי תוך שהיא עושה שימוש באמתלות שונות ומשונות וכשהיא מודעת למצב שנוצר.

17. מנהל הכספים, צחי, הגיש תצהיר ונחקר היום על תצהירו. באמצעות צחי, התובעת הציגה ראיות בכתב שסותרות גרסת הנתבע שהעיד כאשר התצהיר, מסיבותיו, אינו לפניו, ולא פעם שינה גרסאות.

18. כך למשל טען היום לקיום שיחה עם נציג התובעת בחודש ינואר. אולם, על פי תצהירו ועל פי הראיות, השיחה עם צחי התקיימה בחודש מרץ.

19. לתצהירו של צחי צורף מכתב מיום 20.3.18 שכתב אחיו של הנתבע, בשמו של הנתבע, לפיו השוכרת "**מבקשת למצוא מחליף לחוזה השכירות וממנה את משרד התיווך הומאז נכסים סוכנת הדר שרון להביא דיירים חדשים אבקש לשלוח לי העתק של החוזה כדי שהדיירים ידעו בדיוק מה התנאים הנדרשים אודה על שיתוף הפעולה".**

20. מכתב זה נשלח לאחר שהתובעת שלחה בחודש פברואר אל השוכרת, לידיו, של הנתבע, מכתב התראה בדבר כוונתה לפעול בכל הכלים המשפטיים העומדים לרשותה, עקב הפרת ההסכם, לרבות "**הפקדת ההמחאות בהוצאה לפועל".**

21. הנתבע טען היום בחקירתו, לראשונה, שהמכתב ששלח, באמצעות אחיו, בתגובה למכתב ההתראה, הוכתב לו ע"י התובעת. תוכן המכתב בו הנתבע מבקש העתק של ההסכם אינו תואם הטענה. כמו כן, מכיוון שביהמ"ש התיר לנתבע להגיש ראיות, לאחר הגשת תצהיר התובעת, מצופה היה שהנתבע יעלה הטענה בתצהיר תשובה, או יעיד את הסוכנת, או אחיו שכתב עבורו המכתב. מחדל הנתבע בעניין זה מקים חזקה שאם אחיו או הסוכנת, היו מעידים, עדותם הייתה לחובתו. לעניין המשמעות של הימנעות מהגשת ראיה חיונית ראה ע"א 4697/05 **גבאו אסטבלישמנט נ' דוד דודאי** [פורסם בנבו] (27.8.12).

22. אשר על כן, ביהמ"ש דוחה גרסת הנתבע וקובע שהנתבע סבר בחודש מרץ, כחודשיים לאחר שנעצר, כי יעלה בידו למצוא על פי זמנו שוכר חלופי ולכן לא הודיע מידית על ביטול ההסכם והחזרת החזקה לתובעת, על הציוד שהיה במושכר.

23. מכאן, שהמכתב ששלח בחודש מרץ, מוכיח כי התובעת לא תפסה חזקה בנכס בחודש ינואר 2018, כפי שטען הנתבע בהתנגדות, ואף לא הייתה רשאית לתפוס חזקה בנכס, ללא הסכמה של הנתבע.

24. מסקנה זו נתמכת גם מתוכן מסרונים ששלח הנתבע שצילומם צורף לראיות התובעת. בחודש ספטמבר 2018, התובע הודיע כי פועל לפינוי מטלטליו מהנכס, ובחודש דצמבר 2018 כתב "**בקר טוב פינתי את המשרד אתם יכולים להיכנס".**

25. ביהמ"ש קובע כי על פי סעיף 18 לחוק המקרקעין תשכ"ט 1969 התובעת הייתה רשאית לתפוס חזקה בנכס ולהעמידו לטובת השכרתו לאחר, רק לאחר הסכמת הנתבע בשם השוכרת לוותר על החזקה במקרקעין.

26. מכאן שהנתבע מנע מהתובעת להקטין נזקיה בכך שהמשיך להחזיק בנכס עד חודש דצמבר. כאמור לעיל, הנתבע טען כי כאשר חתם על ההסכם לא הוסבר לו תכנו. אולם, מעדות הנתבע עלה כי הוא ניהל עסק שמחזורו השנתי כשלושה מיליון ₪ בתחום הבנייה. כמו כן, ביהמ"ש קובע כי הנתבע לא הוכיח כי ההסכם הינו חד צדדי באופן לא סביר וכי יש קשר בין הטענה כי לא הוסברו לו תנאי ההסכם ובין החלטתו להמשיך להחזיק בנכס, על אף מעצרו. ככל שהנתבע חתם על ההסכם ללא העזרות בעורך דין, בנסיבות שצוינו לעיל, גם אם לא עמד על זכויותיו, והטענה לא הוכחה, אין לו, אלא להלין על עצמו. לא זו אף זו, התברר מראיות התובעת שטענה זו כמו טענות נוספות שהעלה הנתבע בהתנגדותו אינה תואמת תוכן המסמכים בכתב. התובעת צרפה לתצהיר מטעמה את נספח 2 המתעד הערות ששלחה השוכרת לטיוטא של ההסכם לפני חתימתו.

27. בין שהנתבע נקלע לטעות בדבר הסיכון הרב שהוא נוטל עקב המשך החזקתו במקרקעין, או שעשה כן במודע, הנתבע גרם לתובעת נזק שהלך והתעצם ועליו לשאת באחריות לכך כערב להתחייבויות השוכרת שאף קיבל בשמה החלטות.

28. הנתבע שב וטען היום כי עקב מעצרו היה מנוע מכל פעולה, לרבות התייעצות עם עו"ד. ביהמ"ש דוחה טענה זו. הנתבע לא חשוד בביצוע עבירות ביטחוניות. מכאן שבתקופת מעצרו, הייתה לו אפשרות להתייעץ עם עורכי דין ולפעול באמצעותם, או להעביר

באמצעותם הוראות לחבריו ובני משפחתו, כגון לאחיו שכתב בשמו מכתב בחודש מרץ, או חברו רז שאמור היה לפנות עבורו המטלטלין מהמשרדים כפי שכתב במסרון ששלח הנתבע בחודש ספטמבר. זאת, מעבר לביקור חברים ובני משפחה, שיתכן ונמנע בתקופת החקירה, אך לא במשך מלוא תקופת המעצר. ככל שהתקיימו תנאי בידוד מהעולם החיצוני כביכול, הנתבע, שנטל הבאת הראיות והשכנוע בתביעה שטרית חל עליו, לא הוכיח טענה זו והיא נסתרת על פניה לנוכח המכתב ששלח אחיו בשמו בחודש מרץ והסמכת חברו רז במסרון ששלח הנתבע בחודש ספטמבר לפנות המטלטלין.

29. עוד טען הנתבע בהתנגדות, שבמהלך השיחה שהתקיימה בחודש מרץ 2018, הוא הודיע למנהל הכספים של התובעת כי הוא במעצר ממושך וכי השוכרת חדלה מלהתקיים. עוד טען, שהציע כי התובעת תחלט את הערבות הכספית המצויה בידיה הכוללת תשלום כספי לתקופה של 3 חודשי שכירות מלאים ובסך של 60,000 ₪ שבמהלכם סביר כי יימצא שוכר למושכר, אך התובעת מצדה עמדה על דרישתה לפיה, השוכרת תעמוד בכל התחייבויותיה וזאת ללא כל התחשבות במצב שנוצר וסרבה לכל הצעות המבקש.

30. עוד טען, כי במהלך כל התקופה בה המשרדים היו ריקים, התובעת לא ניסתה ולא הציגה כל ניסיון לפרסם את הנכס ו/או להשכירו לצד ג' ובכך אולי להקטין את נזקי שני הצדדים. עוד טען, שהתובעת מנסה לאחוז את החבל משני קצותיו, שכן מחד תפסה חזקה בנכס ומאידך, על אף סיכול החוזה וכשל התמורה דרשה ממנו ביצוע השטר בלשכת ההוצל"פ.

31. ביהמ"ש קובע כי על פי ההסכם, התובעת הייתה זכאית לעמוד על מילוי תנאי ההסכם. לעניין זה ראו פסק הדין בע"א 21707-11-17 **קקאו סנטר בע"מ נ' מ.ל.א. הנגב יזמות והשקעות בע"מ ואח'** וע"א 38748-11-17 **מ.ל.א. הנגב יזמות והשקעות בע"מ נ' קקאו סנטר בע"מ ואח'** (פורסם בנבו).

"מ.ל.א. זכאית לעמוד על זכויותיה וציפיותיה החוזיות והמשפטיות לבחור בסעד האכיפה ולעמוד על ביצוע סעד האכיפה כסעד ראשי וראשוני ולא הייתה חייבת לבטל מיד את ההסכם ולפעול מיד לפינוי המושכר, במיוחד לאור הסבריה שמדובר בקניון חדש שנפתח והיה בהתהוות בתקופת מבצע "צוק איתן", בזמן שהייתה מצוקה בעיר באר-שבע, ולא ברור היה אם אפשר יהיה למצוא שוכר חלופי והמושכר יכול היה לעמוד ריק בלא שיצליחו לאכלסו והנזק אף יכול היה להיות מוגדל ולא מוקטן, כאשר למ.ל.א. יש זכות לקיים את ההסכם ו/או לנסות לקיימו/לאכפו את ההסכם או לנסות להגיע לפשרה."

32. ביהמ"ש קובע כי הנתבע אמור היה לאפשר לתובעת לצמצם נזקיה ע"י מתן הודעה בדבר ביטול ההסכם והחזרת החזקה לתובעת. ככל שהיה נוהג כך, אם התובעת הייתה נמנעת משיווק הנכס מיד לאחר החזרת החזקה, ביהמ"ש היה קובע כי נמנעה בחוסר תום לב מהקטנת נזקיה. אולם, כאמור לעיל, על פי הראיות שהובאו, הנתבע, מסיבותיו, לא וויתר על החזקה במקרקעין עד חודש דצמבר 2018.

33. לכן, ביהמ"ש דוחה הטענה כי על התובעת היה כביכול לבטל החוזה, או לנקוט נגדו הליך משפטי לצורך פינויו, או כי נהגה בחוסר תום לב.

הטענה בדבר השארת ציוד יקר בנכס

34. הנתבע טען כי במשרדים נותר ציוד רב ויקר ערך אשר הושאר במשרד ולא נלקח על ידיו ו/או מי מטעמו וסביר להניח כי מלוא הציוד נלקח על ידי התובעת ונעשה בו שימוש על ידה ו/או נמכר על ידה. ביהמ"ש קובע כי המסרון ששלח הנתבע בחודש דצמבר שולל טענה זו. לא זו אף זו, ממילא הטענה לקיזוז לא עלתה, וגם לא הוכח סכום הקיזוז, שכלל לא נטען.

טענות בדבר אי מתן הודעה מראש

35. הנתבע טען ששטר החוב שהוגש על ידי התובעת מולא על ידה ו/או על ידי מי מטעמה בסמוך להגשתו לביצוע וזאת מבלי שניתנה לו התראה מוקדמת בת 7 ימים מטעמה של התובעת על כוונתה לעשות כן כאמור בהסכם השכירות. לפני ביהמ"ש הוצגו שתי התראות שונות ששלחה התובעת בדבר כוונתה לפתוח בהליכי גביה באמצעות השטרות שבידיה. זאת, זמן רב לפני שפתחה בהליך הגביה. לכן, ביהמ"ש דוחה טענת הנתבע. כמו כן, ממילא, גם לאחר שנפתח תיק ההוצל"פ, הנתבע לא שילם מאומה.

סכום השטר

36. הנתבע טען בהתנגדות שהתובעת מבקשת לקבל לידיה תשלום דמי שכירות בעבור 13 חודשי שכירות בהן השוכרת לא עשתה כל שימוש בנכס והחל מחודש 2/2018 ועד ליום 2/2019 ובסך של 322,185 ₪ כולל מע"מ. עוד טען, כי נוכח אי התשלום וביטול הסכם השכירות, התובעת גם לא יכולה להתייחס לחישוב סכום החוב בערכים כוללי מע"מ שכן לא הנפיקה חשבוניות כלשהן במהלך התקופה ולא העבירה למע"מ תשלומים כלשהם ומשכך ולצורך החישוב בלבד ולמען הזהירות, יש להעמיד את דמי השכירות במהלך התקופה על 275,371 ₪ כשהם לא כוללים מע"מ. כך יוצא, טען, כי סך של 90,494 ₪ התווספו לחוב (הכולל מע"מ) הנטען על ידי התובעת ללא קשר לדמי השכירות ועל התובעת ליתן את ההסברים אודות כך.

37. ביהמ"ש קובע כי תשלום שכר הדירה לא הותנה בקבלת חשבונית מס. מכיוון שלא שולם שכר הדירה שבגינו הנתבע דורש חשבונית מס, אין לקבל טרוניית הנתבע בעניין זה. ככל שהנתבע ישלם שכר הדירה והתובעת תסרב להנפיק חשבונית מס, יהיה בידיו להתלונן לפני הרשות המתאימה ואף לנקוט הליך משפטי. אולם, בשלב זה, אין לצפות בחלוף זמן רב בו הפרה השוכרת ההסכם, שהתובעת תפיק חשבונית מס מראש, כאשר השוכרת והנתבע אינם משלמים שכר הדירה.

38. עוד טען הנתבע בהתנגדות, שהתובעת לא טרחה לציין בבקשת הביצוע כי מימשה וקיבלה לידיה פיקדון כספי בסך של 60,000 ₪ אשר הופקד בידיה על ידי השוכרת במעמד חתימת הסכם השכירות וקיבלה לידיה פיקדון כספי בסך של 60,000 ₪ אשר הופקד בידיה על ידי השוכרת במעמד חתימת הסכם השכירות בין הצדדים וזאת חלף חיובה לעשות כן ורק מכך ניתן כבר בשלב זה ללמוד על חוסר תום ליבה המשווע.

39. ביהמ"ש קובע כי טענה זו הופרכה ע"י הצגת נספח 12 שהוא תחשיב סכום השטר. התחשיב מזכה את השוכרת בגין תשלום הסך של 60,000 ₪.

40. התובעת חייבה את הנתבע בגין 13 חודשי שכירות ממועד הפסקת התשלום ועד מועד כניסת שוכר חדש לנכס, תוך שהיא מזכה אותו בגין התשלום לחודש ינואר ושווי הפיקדון. כאמור לעיל, מכיוון שהנתבע הואיל להחזיר החזקה ולהתיר לתובעת להיכנס למושכר, רק בחודש דצמבר 2018, כניסת שוכר חדש בחודש מרץ 2019 הינה סבירה מבחינת חובתה של התובעת להקטין נזקיה ע"י התקשרות עם שוכר חדש.

הטענה להעדר תמורה

41. הנתבע טען בהתנגדות, כי לאור השתלשלות האירועים מדובר בכישלון תמורה מלא של הסכם השכירות בגינו נחתם שטר החוב, שכן מאחר ולא ניתן היה לעשות שימוש בנכס למטרה לשמה הוא הושכר ושעה שבה התובעת תפסה הלכה למעשה חזקה בנכס בעורמה ובכוחניות מבלי לאפשר לשוכרים חלופיים להיכנס בנעלי השוכרת ומבלי להסכים בחוסר תום לב משווע לכל הצעותיו, חלף העובדה כי המושכר נותר שומם והנתבע היה נתון במעצר והשוכרת נכנסה להליכי פירוק – הרי התמורה בעבור שטר החוב לא נתקבלה.

42. ביהמ"ש קובע כי מהראיות שהובאו עולה כי התובעת מילאה חלקה בהסכם והעמידה המושכר לרשות השוכרת שאף החלה לעשות בו שימוש. התובעת לא גרמה במעשה או מחדל להפסקת השימוש בנכס, והחוזה אינו פוטר את השוכרת מתשלום התמורה במידה ולא תעשה שימוש בנכס. לכן, ביהמ"ש דוחה טענת הנתבע להעדר תמורה.

ביהמ"ש מקבל התביעה במלואה

43. לנוכח האמור לעיל, ביהמ"ש מחייב הנתבע במלוא סכום התביעה.

דיון בהוצאות

44. לנוכח פסיקת מלוא סכום התביעה, ביהמ"ש מחייב הנתבע לשלם לתובעת שכ"ט בא כוחה בסך של 30,000 ₪ בשים לב שהתקיימו רק שלוש ישיבות ונשמעו רק שני עדים. כמו כן, הנתבע ישלם לתובעת סכום האגרות ששילמה.

סוף דבר

45. ביהמ"ש מקבל התביעה במלואה ומבטל עיכוב הליכי הגביה. כמו כן, מחייב הנתבע לשלם לתובעת סכום האגרות ששולמו צמוד בתוספת רבית כדין ממועד ההוצאה ועד מועד התשלום בפועל וכן הסך של 30,000 ₪ צמוד בתוספת רבית כדין ממועד מתן פסק הדין ועד מועד התשלום בפועל.

ניתן היום, י"ג אדר ב' תשפ"ב, 16 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.

עדי הדר, שופט